

Hoofdstuk 1

De beroemde sterrenhemel van de Portugese Alentejo gaat schuil achter donkere wolken, die worden voortgejaagd door een steeds meer aanwakkerende wind. Een onweersbui komt dichtbij en in het oosten steekt een bliksemflits scherp af tegen de lucht. In de slaapkamer van de kleine boerenwoning, een paar kilometer buiten Monsaraz, is de nieuwe bewoonster zich nergens van bewust.

Na een drukke en vermoeiende dag is ze na twaalven als een blok in slaap gevallen. Sinds half drie die middag is ze officieel eigenaar van het boerderijtje en ze is tot laat in de avond bezig geweest met het uitpakken van haar spullen en het inruimen van kasten. Toen de laatste doos was uitgepakt, was het bijna twaalf uur en na een laatste kop thee was ze met een moe, maar voldaan gevoel in bed gekropen.

Het gerommel wordt luider, maar pas als een donderslag de nachtelijke stilte ruw verstoort, wordt ze wakker. Even is ze gedesoriënteerd, nog niet zeker of ze heeft gedroomd en pas bij de tweede donderslag komt ze overeind. Enigszins geschrokken door de luide donderklap, die aangeeft dat de bui inmiddels heel dichtbij is, graait ze op de tast naar het lampje naast haar bed. Het is haar eerste nacht in haar nieuwe huis, zodat ze nauwelijks nog weet waar alles staat en het duurt even voor ze de kleine schakelaar heeft gevonden. Pas als het flauwe schijnsel genoeg licht geeft om alles in haar slaapkamer te kunnen onderscheiden, merkt ze dat ze onbewust haar adem heeft ingehouden. Ze grinnikt om zichzelf. Ze heeft nooit een hekel aan onweer gehad, maar zo'n eerste nacht in een nog vreemde omgeving is het wel wennen.

Een nieuwe donderklap vrijwel recht boven het huis doet haar onwillekeurig ineen krimpen en ze besluit snel te controleren of ze alle ramen wel heeft gesloten toen ze naar bed ging. Vrijwel direct na haar aankomst in het huis, eerder die dag, heeft ze een aantal ramen tegen elkaar open gezet en ze weet bijna zeker dat ze niet allemaal dicht waren toen ze naar bed ging.

Omdat het huis meer dan een jaar leeg heeft gestaan, was het binnen kil en muf en het voelde goed om de al redelijk warme buitenlucht

binnen te laten om zowel het huis op te warmen als te laten doorwaaien. Op dit moment hoort ze nog geen regen op de pannen boven haar hoofd, maar ze twijfelt er niet aan dat dat snel verandert. Tijdens dit soort onweersbuien kan er in hele korte tijd heel veel water naar beneden komen en ze zit niet te wachten op wateroverlast, die ze eenvoudig kan voorkomen.

Op blote voeten loopt ze over de tegelvloer van haar slaapkamer en stapt de aangrenzende kamer in, die keuken en woonkamer tegelijk is. Door het inderdaad nog openstaande raam boven het aanrecht ziet ze een nieuwe lichtflits en ze huivert als ze een frisse windvlaag voelt. Ze trekt de grendel naar zich toe om het raam te sluiten, waarna ze blijft staan kijken. Het is op dit tijdstip te donker om het te zien, maar ergens in de verte ligt het Alqueva meer, het grootste kunstmatige stuwmeer van Europa. Ondanks de enorme protesten van milieu-organisaties en inwoners van de streek is het meer er, na tientallen jaren van plannen maken, uiteindelijk gekomen en langzaam worden nu de economische voordelen zichtbaar. Er is, zelfs in droge zomers, voldoende water voor de boeren om hun land te irrigeren en er is zelfs weer een stijging in het aantal boerenbedrijven te zien. De overheid probeert met behulp van subsidies de leegloop op het platteland van de Alentejo te keren en het lijkt erop dat het lukt, al gaat het langzaam. Ook het toerisme neemt toe. Rond het Alqueva meer ...